

ПОВІДОМЛЕННЯ
про зміну раніше повідомленої підозри та нову підозру

м. Полтава

«31» березня 2023 року

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу Управління СБ України в Полтавській області капітан юстиції Горбовський Вадим Юрійович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 2202217000000121 від 02.08.2022, у зв'язку з виникненням підстав для повідомлення про нову підозру та зміну раніше повідомленої підозри у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 42, 111-112, 276, 277, 278, 279 КПК України, -

П О В І Д О М И В:

Зіпіру Дмитру Дмитровичу, 29.12.1978 року народження, уродженцю м. Волноваха Донецької області, зареєстрованому за адресою: Донецька область, м. Волноваха, вул. Ювілейна, 136, громадянину України, раніше засудженому вироками Волноваського районного суду Донецької області від 04.10.2012 до покарання у виді 100 годин суспільних робіт за вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 164 КК України та від 07.06.2013 до 1 року обмеження волі за вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 389 КК України,

про те, що він підозрюється:

- у вчиненні державної зради, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, а саме переході на бік ворога в період збройного конфлікту, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 1 ст. 111 КК України** (в редакції Закону № 1689-VII від 07.10.2014);
- у вчиненні державної зради, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, а саме переході на бік ворога в період збройного конфлікту, вчиненого в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 2 ст. 111 КК України** (в редакції Закону № 2113-IX від 03.03.2022);
- в добровільній участі громадянина України в незаконному збройному формуванні, створеному на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 7 ст. 111-1 КК України**;

- в участі в діяльності не передбачених законом збройних формувань, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 2 ст. 260 КК України**;

- в організації готування до вчинення диверсії в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 3 ст. 27, ч. 1 ст. 14, ч. 2 ст. 113 КК України**.

24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; від 24.10.1970 № 2625 (XXV), що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1 – 5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та

співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав (далі – СНД) від 10.02.1995, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та Російська Федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

31.05.1997, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 02.03.1999 № 42-ФЗ, дію Договору припинено 01.04.2019 на підставі Закону України від 06.12.2018 № 2643-VIII). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, Російська Федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований Російською Федерацією 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1 – 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907, IV Женевською конвенцією 1949, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації (далі – РФ) та службових осіб з числа керівництва збройних сил (далі – ЗС) РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців

ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Так, починаючи з 20.02.2014 для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, усупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, статей 2, 3 Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975, а також всупереч вимогам частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та декларацій, затверджених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від 24.10.1970, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить Визначення агресії, статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18.10.1907, статей 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому представниками влади РФ вчинено ряд дій, внаслідок чого здійснено окупацію частини території України – Автономної Республіки Крим і м. Севастополя та спроба легітимізувати указані дії.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на решті території держави.

Так, вказаними особами організовувалися та проводилися у березні–квітні 2014 року антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях. Основою їх метою було поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, повинні створити враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 07.04.2014 на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27.04.2014 на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Враховуючи викладене, «Донецька народна республіка» і «Луганська народна республіка» є стійкими об'єднаннями невизначеної кількості осіб (більше трьох), створені з метою здійснення терористичної діяльності, у межах яких здійснено розподіл функцій, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, а тому у відповідності до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичними організаціями.

07.04.2014 за поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції (далі – АТО).

13.04.2014, через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України, виконуючий обов'язки Президента України Указом від 14.04.2014 № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України», та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну АТО із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Визнання Верховною Радою України «Донецької народної республіки» і «Луганської народної республіки» терористичними організаціями, як і численні злочини вчинені їх представниками, знайшли своє відображення у Заяві Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України», схваленій постановою Верховної Ради України від 22.07.2014 № 1596-VII, Заяві Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтримуваного Російською Федерацією міжнародного тероризму», схваленій постановою Верховної Ради України від 22.07.2014 № 1597-VII, Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав - членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому постановою Верховної Ради України від 14.01.2015 № 106-VIII, Заяві Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», схваленій постановою Верховної Ради України від 21.04.2015 № 337-VIII.

Отже, Верховною Радою України, як єдиним законодавчим органом державної влади, констатовано віднесення «ДНР» і «ЛНР» до терористичних організацій, а відповідних осіб, які забезпечують їх функціонування, як учасників терористичної організації.

Керівники терористичних організацій «Донецька народна республіка» і «Луганська народна республіка» за сприяння та координації представників влади РФ провели фіктивні референдуми про відокремлення Донецької і Луганської областей від України та проголошення їх незалежними «державами».

Незаконні збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

З огляду на викладене, між державами РФ та Україна з 20.02.2014 триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Частиною 2 статті 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII констатовано, що тимчасова окупація території України розпочалася 20.02.2014.

Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» від 18.01.2018 № 2268-VIII визначено, що збройна агресія Російської Федерації розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств Російської Федерації, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності; Російська Федерація чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань Російської Федерації, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони Російської Федерації, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам Російської Федерації, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації Російської Федерації, яку складають її державні органи та структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні Російській Федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Всупереч вказаним вище нормам міжнародного гуманітарного права президент РФ, діючи спільно з керівництвом так званих «Донецької Народної Республіки» (далі – «ДНР»), «Луганської Народної Республіки» (далі – «ЛНР»), а також іншими невстановленими на цей час досудовим розслідуванням представниками влади РФ, діючи всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч.4 ст.2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивні воєнні дії проти України.

Так, продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами РФ та світовою спільнотою, 21.02.2022 Російською Федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22.02.2022 Президент РФ, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

Того ж дня, Президент РФ, а також «голови» так званих «ДНР» і «ЛНР», а також інші невстановлені слідством особи, реалізуючи спільний злочинний умисел, створили умови, організували та здійснили введення збройних сил РФ на територію Луганської та Донецької областей України, контрольовану так званими «ДНР» і «ЛНР», з метою здійснення подальшої відкритої військової агресії проти України.

Починаючи з середини лютого 2022, на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей (частинах території України, в межах яких збройні формування РФ та окупаційна адміністрація РФ встановили та здійснюють загальний контроль), військовими комісаріатами самопроголошених республік розпочався набір учасників до незаконних збройних формувань так званих «ДНР» і «ЛНР».

24.02.2022 о 05 годині Президент РФ оголосив про рішення розпочати «спеціальну військову операцію» в Україні.

У подальшому близько 05 години ранку 24.02.2022 збройні сили РФ спільно з підрозділами незаконних збройних формувань так званих «ДНР» і «ЛНР» здійснили інтенсивні ракетно-бомбові та артилерійські обстріли по військовим та цивільним об'єктам на всій території України, перетнули державний кордон України та вторглися на територію суверенної держави Україна на ділянках Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької та Херсонської областей, тобто розпочали відкритий міжнародний збройний конфлікт між Російською Федерацією (держава-агресор) та Україною.

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022, у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні, введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24.02.2022 строком на 30 діб.

У подальшому, Указами Президента України від 14.03.2022 №133/2022, від 18.04.2022 №259/2022, від 17.05.2022 №341/2022, від 12.08.2022 №573/2022, від 07.11.2022 №757/2022 у зв'язку з триваючою широкомасштабною збройною агресією російської федерації проти України, строк дії воєнного стану в Україні продовжувався. Дія воєнного стану в Україні триває до теперішнього часу.

У відкритій військовій агресії проти України широкомасштабно застосовувалися збройні сили РФ із залученням незаконних збройних формувань самопроголошених республік «ДНР» та «ЛНР». Зазначені незаконні збройні формування створювались керівниками так званих «ДНР» і «ЛНР» та іншими невстановленими особами з 2014 та діяли на території окремих регіонів Донецької та Луганської областей України під загальним керівництвом військового командування РФ.

Одним з таких незаконних збройних формувань, створених на території Донецької області, що діяло під загальним керівництвом військового командування РФ, є так зване «Міністерство державної безпеки Донецької Народної Республіки» (рос. – *Министерство государственной безопасности Донецкой Народной Республики*) (далі по тексту – «МДБ ДНР») – «державний орган в галузі забезпечення безпеки ДНР, охорони державного кордону та здійснення завдань щодо забезпечення безпеки ДНР». Напрямами діяльності «МДБ ДНР» є т.зв. «контррозвідувальна та розвідувальна діяльність, протидія тероризму та екстремізму, боротьба зі злочинністю, прикордонна діяльність, забезпечення інформаційної безпеки» тощо.

Зіпiр Д.Д., як громадянин України, який згідно із ст. 65 Конституції України має обов'язок здійснювати захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, який, у відповідності до ч.ч. 2, 3 ст. 1 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» від 25.03.1992 № 2232-ХІІ, може бути реалізований шляхом проходження військової служби виключно у Збройних Силах України, інших утворених відповідно до законів України військових формуваннях, а також правоохоронних органах спеціального призначення, посади в яких комплектуються військовослужбовцями, умисно з метою заподіяння шкоди суверенітету, територіальній й цілісності та недоторканності України, у 2016 році (більш точний час у ході слідства не встановлено) вирішив перейти в період збройного конфлікту на бік ворога – РФ.

Свідомо порушуючи свій конституційний обов'язок щодо захисту Вітчизни, усвідомлюючи характер своїх злочинних дій, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки таких дій та бажаючи їх настання, з метою переходу на бік ворога Зіпiр Д.Д. вступив до не передбаченого законом збройного формування «МДБ ДНР», учасники якого під загальним керівництвом військового командування РФ, вели боротьбу з легітимними органами влади України, діяли на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

У подальшому, протягом 2016 року – 07.03.2022 Зіпiр Д.Д., будучи «співробітником» не передбаченого законом збройного формування «МДБ ДНР», до функціональних обов'язків якого входить планування, організація та реалізація заходів оперативно-розшукової та контррозвідувальної діяльності, а також дій пов'язаних з проведенням в інтересах Російської Федерації розвідувально-пiдривної, диверсійної та терористичної діяльності проти України на її території, брав активну участь у військовій агресії проти України та діяв на боці ворога на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

Зокрема, Зіпiр Д.Д., у ході реалізації повномасштабної збройної агресії РФ проти України, маючи позивний «Борз», протягом 02.03.2022 – 03.03.2022, діючи у складі штурмового загону НЗФ т.зв. «ДНР», залученого до участі у

бойових діях проти Сил оборони України, який діяв спільно із ЗС РФ, брав безпосередню участь у проведенні штурмових дій із захоплення м. Волноваха Донецької області та здійснював коригування та наведення артилерійського вогню противника.

Таким чином, Зіпир Дмитро Дмитрович обґрунтовано підозрюється у вчиненні державної зради, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, а саме переході на бік ворога в період збройного конфлікту, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону № 1689-VII від 07.10.2014).

З 07.03.2022 набрав чинності Закон України від 03.03.2022 № 2113-IX «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо посилення відповідальності за злочини проти основ національної безпеки України в умовах дії режиму воєнного стану», згідно якого ст. 111 Кримінального кодексу України викладено у новій редакції, частиною 2 якої встановлено відповідальність за державну зраду, вчинену в умовах воєнного стану.

Отже, у період з 07.03.2022 по теперішній час громадянин України Зіпир Д.Д., вступивши до не передбаченого законом збройного формування «МДБ ДНР» та приймаючи участь у його діяльності, до функціональних обов'язків якого входить планування, організація та реалізація заходів оперативно-розшукової та контррозвідувальної діяльності, а також проведення в інтересах Російської Федерації розвідувально-підривної, диверсійної та терористичної діяльності проти України на її території, перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, вчинене в умовах воєнного стану, своїми умисними діями на боці та в інтересах РФ як держави-агресора брав активну участь у військовій агресії проти України та діяв на боці ворога на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

Зокрема, Зіпир Д.Д. в період з 30.07.2022 по 10.08.2022, перебуваючи на території Донецької області, діючи в інтересах Російської Федерації, організував готування до диверсії, тобто керував підшукуванням засобів та знаряддя, підшукуванням співучасників та в цілому створенням умов для вчинення підпалів спрямованих на зруйнування або пошкодження об'єктів, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення для України, з метою ослаблення держави, вчинене в умовах воєнного стану.

Таким чином, Зіпир Дмитро Дмитрович обґрунтовано підозрюється у вчиненні державної зради, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, а саме переході на бік ворога в період збройного конфлікту, вчиненого в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні

кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України (в редакції Закону № 2113-IX від 03.03.2022).

Крім того, під час досудового розслідування встановлено, що громадянин України Зіп'єр Д.Д. в період з 2016 року (більш точний час у ході досудового розслідування не встановлений) по 14.03.2022, перебуваючи на території Донецької області, приймав участь в діяльності не передбаченого законом збройного формування, тобто вчинив кримінальне правопорушення, передбачене **ч. 2 ст. 260 КК України**, при наступних обставинах.

Встановлено, що з 20.02.2014 року РФ розпочала збройну агресію проти суверенної, незалежної держави Україна, яка продовжується по теперішній час.

З квітня 2014 року на території Донецької області створена та діє до цього часу «ДНР», тобто стійке об'єднання невизначеної кількості осіб (більше п'яти), члени та структурні частини якого за попередньою змовою зорганізувалися для спільної діяльності з метою безпосереднього вчинення тяжких та особливо тяжких злочинів учасниками т.зв. «ДНР», керівництва та координації кримінально протиправної діяльності інших осіб, забезпечення функціонування самої т.зв. «ДНР» та інших кримінально протиправних груп.

Основною метою створення та діяльності т.зв. «ДНР» є зміна меж території і державного кордону України, шляхом створення незаконного державного утворення «Донецька народна республіка» на території Донецької області та її подальшого виходу зі складу України в порушення порядку, встановленого ст.ст. 2, 73 Конституції України.

Одним із основних завдань т.зв. «ДНР» є зміна меж території та державного кордону України в спосіб, що суперечить порядку, встановленому Конституцією України. На території України учасники даних організацій займаються вчиненням терористичних актів, залякуванням населення, захопленням адміністративних будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, збройне протистояння правоохоронним органам і Збройним силам України, фізичним знищенням їх особового складу та інших тяжких і особливо тяжких злочинів, що призводить до дестабілізації суспільно-політичної ситуації у державі.

Вказані організації, у відповідності до мети їх створення, є стійкими, мають чітку ієрархію та структуру, яка складається з політичного та силового блоків, а також розподіл функцій між її учасниками, на яких покладені відповідні обов'язки згідно з планом спільних злочинних дій.

З метою вчинення злочинів керівництвом та членами т.зв. «ДНР» розроблений, доведений до відома та схвалений усіма співучасниками детальний план їх вчинення.

Після чого між учасниками організацій, були розподілені функції (ролі), що базувалися на специфічних навиках та соціальному статусі кожного зі співучасників. Розподіл функцій між співучасниками був спрямований на досягнення єдиного протиправного плану вчинення злочинів т.зв. «ДНР».

В цілому, для діяльності зазначеної злочинної організації була характерна стабільність складу, стійкі зв'язки, насильницька та корислива спрямованість

дій учасників, єдність їх намірів щодо протиправних дій, тотожність способу здійснення злочинних посягань, попередня та чітка розробка єдиного плану вчинення злочинів, розподіл ролей між учасниками та ретельна їх підготовка.

Кожний із учасників злочинної організації, незалежно від відведеної йому ролі, був обізнаний щодо загальних її цілей та окремих осіб, які діяли за їх вказівкою, і проявляв бажання сприяти їх досягненню та безпосередньо брав участь у вчиненні злочинів.

«ДНР» має стабільний склад лідерів вказаних організацій, які підтримують між собою тісні стосунки, централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організацій, а також план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

На керівників блоків покладається організація, керівництво діями та контроль за діяльністю підлеглих їм співучасників злочину за допомогою керівників підрозділів, що входять до їх складу.

При цьому на представників політичного блоку покладаються організація збору та отримання матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників організації та осіб, прихильно налаштованих до т.зв. «ДНР», чим також забезпечується існування таких організацій.

У свою чергу, на керівників та учасників силового блоку (не передбачених законом збройних формувань (далі по тексту – НЗФ) покладається забезпечення стійкості організації шляхом вчинення збройних нападів та опору, незаконної протидії та перешкоджання виконанню службових обов'язків співробітниками правоохоронних органів і військовослужбовцями Збройних Сил України.

Так, на учасників силового блоку (не передбачених законом збройних формувань), відповідно до плану спільних злочинних дій, покладаються наступні обов'язки:

- організація та ведення збройних нападів та здійснення збройного опору, незаконної протидії та перешкоджання виконанню службових обов'язків співробітниками правоохоронних органів України і військовослужбовцями Збройних Сил України, задіяними у проведенні антитерористичної операції/операції Об'єднаних сил;

- організація у групи осіб, які є прихильниками злочинної діяльності учасників «ДНР», з метою опору представникам державної влади та унеможливлення припинення злочинної діяльності правоохоронними органами та Збройними Силами України, озброєння зазначених осіб та керівництво їхніми діями;

- створення не передбачених законом збройних формувань та участь у їх діяльності;

- вербування нових учасників до складу силових блоків «ДНР» (не передбачених законом збройних формувань) та керівництво їхніми діями;

- захоплення населених пунктів, об'єктів цивільної та військової інфраструктури; вчинення терористичних актів та диверсій на території України; захоплення чи заволодіння у інший спосіб зброї, боєприпасами,

вибуховими речовинами, військовою технікою, транспортними засобами, а також будівництво інженерних (фортифікаційних) укріплень з метою протидії діяльності осіб, задіяних у ході проведення антитерористичної операції-операції Об'єднаних сил та забезпечення власної злочинної діяльності;

- викрадення осіб з метою отримання матеріальної вигоди та залякування мешканців, які підтримують діючу легітимну владу в Україні;

- силова підтримка учасників політичного блоку при проведенні незаконних референдумів на території Донецької області, в тому числі щодо визнання суверенітету незаконного державного утворення «Донецька народна республіка», а також укріплення та охорона зайнятих ними будівель та споруд;

- організація поставок зброї, бойових припасів, вибухових речовин, військової техніки та їх розподіл серед учасників НЗФ;

- організація виробництва, налагоджування ремонту зброї та бойових припасів, створення військово-промислового комплексу «ДНР» тощо.

Для насильницького підтримання влади незаконно самопроголошеної «ДНР» були створені не передбачені законами України збройні формування, які мали організовану структуру військового типу, а саме єдиноначальність, підпорядкованість, чітку ієрархічність та дисципліну, були озброєні вогнепальною зброєю, вибухівкою, а також тяжким військовим озброєнням та військовою технікою – т.зв. «військові та правоохоронні органи».

Крім того, у вказаних не передбаченому законом збройному формуванні був визначений механізм вступу до нього, порядок проходження служби, в кожному структурному підрозділі ставились завдання щоденної діяльності, яка полягала в здійсненні методами військових операцій силової підтримки незаконно створених структур «ДНР», придушення організованого опору населення на окупованій території, депортації населення Донецької області, встановлення режиму військового стану, протистояння правоохоронним органам державної виконавчої влади України, знищення їх живої сили і матеріальних засобів, а також скоєння інших тяжких і особливо тяжких злочинів.

Зважаючи на наявність реальної загрози життю і безпеці громадян України, інтересам суспільства та держави, з метою припинення протиправної діяльності вказаної злочинної організації на території Донецької та Луганської областей, указом виконуючого обов'язки Президента України – Голови Верховної ради України Турчинова О.В. від 14.04.2014 № 405/2014, введено в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 13.04.2014 «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України», чим розпочато антитерористичну операцію (далі – АТО) на сході України.

В подальшому члени т.зв. «ДНР», із застосуванням артилерійських установок, систем реактивного залпового вогню, зенітно-ракетних комплексів, вогнепальної зброї, шляхом здійснення вибухів, підпалів та обстрілів, які створювали небезпеку для життя та здоров'я людей, з метою зміни меж території або державного кордону України на порушення порядку,

встановленої Конституцією України, здійснили збройне незаконне захоплення частини територій Донецької та Луганської областей.

Надалі, 24.02.2018 набрав чинності Закон № 2268-VIII «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях», прийнятого 18.01.2018 ВР України, яким визначено державну політику України щодо тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях.

Відповідно до вказаного Закону, протидія збройній агресії РФ замість «антитерористичної операції» матиме назву «забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації в Донецькій і Луганській областях».

Крім того, виконанням зазначеного Закону передбачено проведення операції Об'єднаних сил, тобто комплексу військових та спеціальних організаційно-правових заходів українських силових структур, спрямованих на протидію діяльності незаконних російських та проросійських збройних формувань, які ведуть воєнні дії проти України на Сході України.

Указом Президента України від 30.04.2018 №116/2018 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30.04.2018 «Про широкомасштабну антитерористичну операцію на території Донецької та Луганської областей» яким вводиться в дію рішення Ради національної безпеки і оборони про зміну формату широкомасштабної антитерористичної операції, яка була запроваджена у 2014 році.

Наказом Глави держави – Верховного Головнокомандувача ЗС України «Про початок операції Об'єднаних сил із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі та стримування збройної агресії Російської Федерації на території Донецької та Луганської областей» визначено, що з 14 год. 00 хв. 30.04.2018 розпочато операцію Об'єднаних сил (далі – ООС), із забезпечення національної безпеки і оборони.

Керівництво силами та засобами Збройних Сил України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, Міністерства внутрішніх справ України, Національної поліції України, центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері цивільного захисту, які залучаються до здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації безпосередньо у Донецькій та Луганській областях, здійснює Командувач об'єднаних сил.

У відкритій військовій агресії проти України широкомасштабно застосовувалися збройні сили РФ із залученням незаконних збройних формувань самопроголошених республік «ДНР», «ЛНР». Зазначені незаконні збройні формування створювались керівниками так званих «ДНР» і «ЛНР» та іншими невстановленими особами з 2014 та діяли на території окремих регіонів Донецької та Луганської областей України під загальним керівництвом військового командування РФ.

Одним з таких незаконних збройних формувань, створених на території Донецької області, є т.зв. «МДБ ДНР», напрямками діяльності якого є т.зв. «контррозвідувальна та розвідувальна діяльність», «протидія тероризму та екстремізму», «боротьба зі злочинністю», «прикордонна діяльність», «забезпечення інформаційної безпеки» тощо.

Комплектування т.зв. «МДБ ДНР» здійснюється у т.ч. «військовослужбовцями», за результатами проходження психофізіологічних досліджень; перевірок з метою визначення їх придатності до служби або роботи в органах «МДБ ДНР» та відповідності кваліфікаційним вимогам; обов'язкового опитування з використанням технічних та інших засобів; оформлення допуску до відомостей, що становлять «державну таємницю» в «ДНР»; перевірки, яка пов'язана із забезпеченням власної безпеки органів «МДБ ДНР».

Учасники цього незаконного збройного формування проходили військову підготовку; мали та відкрито носили вогнепальну, холодну, вибухову та іншу зброю; постійно носили військову польову камуфльовану форму зразка збройних сил РФ.

24.02.2022 близько 05 години ранку збройні сили РФ спільно з підрозділами не передбачених законом збройних формувань так званих «ДНР» і «ЛНР» здійснили інтенсивні ракетно-бомбові та артилерійські обстріли по військовим та цивільним об'єктам на всій території України, перетнули державний кордон України та вторглися на територію України на ділянках Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької та Херсонської областей, тобто розпочали відкритий міжнародний збройний конфлікт між Російською Федерацією (держава-агресор) та Україною.

В цей же день, у зв'язку з відкритою військовою агресією РФ проти України Указом Президента України Володимира Зеленського від 24.02.2022 №64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» з 05 години 30 хвилин 24.02.2022 в Україні введено воєнний стан.

У подальшому Указом Президента України від 14.03.2022 № 133/2022 у зв'язку з триваючою широкомасштабною збройною агресією Російської Федерації проти України продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 26.03.2022 строком на 30 діб.

Громадянин України Зіп'ір Д.Д., у невідомий досудовим розслідуванням час, але не пізніше 2016 року, вступив до не передбаченого законом збройного формування «МДБ ДНР» та обіймав посади оперативного та керівного складу.

У зв'язку з цим, Зіп'ір Д.Д., перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області, здійснював планування, організацію та реалізацію заходів оперативно-розшукової та контррозвідувальної діяльності з метою протидії підрозділам ЗС України, СБ України та інших формувань залучених до проведення АТО на території Донецької області (з 30.04.2018 у проведенні ООС), а також дій пов'язаних з проведенням в інтересах Російської Федерації розвідувально-підривної, диверсійної та терористичної діяльності проти України на її території.

З 24.02.2022 Зіпiр Д.Д. достовiрно знаючи, що збройні сили РФ, незаконні збройні формування т.зв. «ДНР» своїми спiльними та узгодженими діями здійснюють широкомасштабні бойові дії на всій території України, розумiв, що його служба в не передбаченому законом збройному формуванні так званої т.зв. «ДНР» передбачатиме участь в таких бойових діях або у організації чи сприянні їх проведенню. Така обiзнаність особи впливає з того, що «визнання» Російською Федерацією самопроголошеної республіки т.зв. «ДНР» незалежною державою, здійснення Російською Федерацією та т.зв. «ДНР» спiльних бойових дій проти України, оголошення загальної мобiлізації на території самопроголошених республік, широко висвітлювалась в засобах масової iнформації та на відкритих Інтернет-ресурсах.

Крім того, досудовим розслідуванням встановлено, що протягом 27.02.2022 – 12.03.2022 збройні сили РФ, спiльно із незаконними збройними формуваннями т.зв. «ДНР», у ході реалізації повномасштабної збройної агресії РФ проти України, здійснювали наступальні та штурмові дії, направлені на оточення та захоплення м. Волноваха Донецької області.

Так, Зіпiр Д.Д. обравши позивний «Борз», протягом 02.03.2022 – 03.03.2022, діючи у складі штурмового загону «ДНР», залученого до участі у бойових діях проти Сил оборони України, брав безпосередню участь у проведенні штурмових дій із захоплення м. Волноваха Донецької області та здійснював коригування та наведення артилерійського вогню противника.

Тобто, Зіпiр Д.Д., діючи умисно, в період з 2016 року (бiльш точний час у ході досудового розслідування не встановлений) по 14.03.2022 на території Донецької області приймав участь у діяльності НЗФ «МДБ ДНР».

Таким чином, Зіпiр Дмитро Дмитрович підозрюється в участі у діяльності не передбаченого законом збройного формування, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 260 КК України.

Згідно п. 7 ст. 1–1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 року № 1207-VII, тимчасово окупована РФ територія України (тимчасово окупована територія, далі - ТОТ) – це частини території України, в межах яких збройні формування РФ та окупаційна адміністрація РФ встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування РФ встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації РФ.

Згідно ч. 2 ст. 1 Закону України від 15.04.2014 року №1207-VII датою початку окупації території України, що входить до складу Донецької області, є 07.04.2014 року.

Межі та перелік районів, міст, селищ і сіл, частин їх територій, тимчасово окупованих у Донецькій та Луганській областях, визначаються Президентом України за поданням Міністерства оборони України, підготовленим на основі пропозицій Генерального штабу Збройних Сил України.

Зокрема, Указом Президента України від 07.02.2019 року №32/2019 «Про межі та перелік районів, міст, селищ і сіл, частин їх територій, тимчасово окупованих у Донецькій та Луганській областях» визначено, що до переліку тимчасово окупованих територій Донецької області відносяться м. Донецьк Донецької області та інші.

Станом на лютий 2022 року вказані населені пункти Донецької області залишались тимчасово окупованими територіями України.

19.02.2022 голова так званої «ДНР» Пушилін Д.В. з метою збільшення чисельності особового складу НЗФ, створених на ТОТ, та приведення їх в повну бойову готовність, підписав указ № 29 «Про проведення загальної мобілізації», яким зобов'язав здійснити на всій території самопроголошеної республіки призов на військову службу громадян, які перебували в запасі.

Починаючи з середини лютого 2022 року (більш точні дата і час досудовим розслідуванням не встановлені), на тимчасово окупованій території Донецької області (частинах території України, в межах яких збройні формування РФ та окупаційна адміністрація РФ встановили та здійснюють загальний контроль), військовими комісаріатами самопроголошеної т.зв. «ДНР» розпочався набір учасників до НЗФ, створених на ТОТ.

Крім того, на території т.зв. «ДНР» продовжили функціонувати НЗФ створені до повномасштабної збройної агресії РФ проти України.

Одним з таких незаконних збройних формувань, створене на ТОТ Донецької області, є т.зв. «МДБ ДНР».

З 15.03.2022 набрав чинності Закон України від 03.03.2022 № 2108-XI «Про внесення змін до деяких законодавчих актів (щодо встановлення кримінальної відповідальності за колабораційну діяльність)», яким Кримінальний кодекс України доповнено новою статтею «Колабораційна діяльність», в ч. 7 якої передбачена кримінальна відповідальність за добровільну участь громадянина України в незаконних збройних чи воєнізованих формуваннях, створених на тимчасово окупованій території, та/або в збройних формуваннях держави-агресора.

У зв'язку із вказаною обставиною, Зіпир Д.Д., продовжуючи з 15.03.2022 по теперішній час приймати участь у діяльності НЗФ «МДБ ДНР», до функціональних обов'язків якого входить планування, організація та реалізація заходів оперативно-розшукової та контррозвідувальної діяльності, а також дій пов'язаних з проведенням в інтересах Російської Федерації розвідувально-підривної, диверсійної та терористичної діяльності проти України на її території, являється учасником незаконного збройного формування – т.зв. «МДБ ДНР», створеного на тимчасово окупованій території, та добровільно приймає участь у його діяльності.

Таким чином, Зіпир Дмитро Дмитрович, обгрунтовано підозрюється в добровільній участі громадянина України в незаконному збройному формуванні, створеному на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Крім того, під час досудового розслідування встановлено, що громадянин України Зіпiр Д.Д. в період з 30.07.2022 по 10.08.2022, перебуваючи на території Донецької області, організував готування до вчинення диверсії в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 27, ч. 1 ст. 14, ч. 2 ст. 113 КК України, при наступних обставинах.

Так, громадянин України Зіпiр Дмитро Дмитрович будучи негативно налаштованим до чинної влади в Україні та української держави у цілому, будучи «співробітником» т.зв. «МДБ ДНР» до функціональних обов'язків якого входить планування, організація та реалізація заходів оперативно-розшукової та контррозвідальної діяльності, а також дій пов'язаних з проведенням розвідувально-пiдривної, диверсійної та терористичної діяльності проти України на її території, організував готування до диверсії, тобто керував підшукуванням засобів та знаряддя, підшукуванням співучасників та в цілому створенням умов для вчинення підпалів спрямованих на зруйнування або пошкодження об'єктів, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення з метою ослаблення держави, вчинене в умовах воєнного стану.

Так, 30.07.2022 (більш точний час у ході слідства не встановлено), Зіпiр Д.Д. використовуючи належний йому мобільний телефон із мобільним додатком «WhatsApp» (номер мобільного телефону +79491080888 – оператора мобільного зв'язку «Фенікс», який функціонує на тимчасово окупованій території Донецької області) звернувся до свого знайомого – мешканця Полтавської області із пропозицією підшукати особу, яка здійснить підбір об'єкта для вчинення диверсії, із подальшим її здійсненням шляхом підпалу об'єктів, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення.

За виконання вищеназваних дій, Зіпiр Д.Д. пообіцяв грошову винагороду усім співвиконавцям.

Вищеназваним знайомим Зіпiра Д.Д. було запропоновано свого випадкового товариша – мешканця однієї з областей України, який погодився на вказану пропозицію.

Надалі, 09.08.2022 та 10.08.2022 Зіпiр Д.Д. продовжуючи свою злочинну діяльність, яка полягала в організації готування до диверсії, використовуючи належний йому мобільний телефон із мобільним додатком «WhatsApp» (номер мобільного телефону +79491080888 – оператора мобільного зв'язку «Фенікс», який функціонує на тимчасово окупованій території Донецької області) дав завдання вищеназваним особам з пошуку об'єкта для диверсії, перевагу у якому слід надавати складам паливно-мастильних матеріалів та бойових припасів ЗС України та інших військових формувань, а також системам протиповітряної оборони України, за що запропонував грошову винагороду.

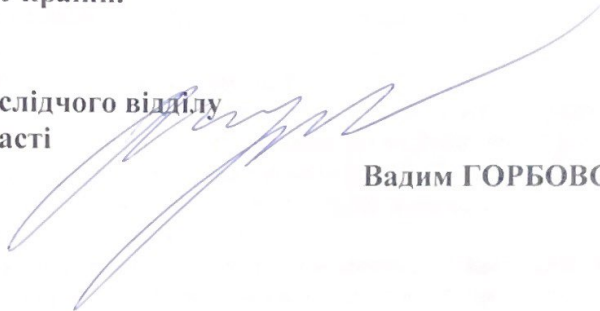
Після чого, дав розпорядження співучасникам після підшукування об'єктів самостійно здійснити диверсію шляхом підпалу.

Отже, Зіпiр Д.Д. організував готування до диверсії, тобто керував підшукуванням засобів та знаряддя, підшукуванням співучасників та в

цілому створенням умов для вчинення підпалів спрямованих на зруйнування або пошкодження об'єктів, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення з метою ослаблення держави, вчинене в умовах воєнного стану.

Таким чином, Зіпир Дмитро Дмитрович обґрунтовано підозрюється в організації готування на вчинення диверсії в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 27, ч. 1 ст. 14, ч. 2 ст. 113 КК України.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ в Полтавській області
капітан юстиції

Вадим ГОРБОВСЬКИЙ

«ПОГОДЖЕНО»
Прокурор у провадженні –
прокурор відділу нагляду
за додержанням законів
регіональним органом безпеки
Полтавської обласної прокуратури

Микола ВЕРБЛЮД

Права підозрюваного, передбачені ст. 42 КПК України.

Стаття 42. Підозрюваний, обвинувачений

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

2. Обвинуваченим (підсудним) є особа, обвинувальний акт щодо якої переданий до суду в порядку, передбаченому статтею 291 цього Кодексу.

3. Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що вноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

4. Обвинувачений також має право:

1) брати участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення або вимагати їхнього допиту, а також вимагати виклику і допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

2) збирати і подавати суду докази;

3) висловлювати в судовому засіданні свою думку щодо клопотань інших учасників судового провадження;

4) виступати в судових дебатах;

5) ознайомлюватися з журналом судового засідання та технічним записом судового процесу, які йому зобов'язані надати уповноважені працівники суду, і подавати щодо них свої зауваження;

6) оскаржувати в установленому цим Кодексом порядку судові рішення та ініціювати їх перегляд, знати про подані на них апеляційні та касаційні скарги, заяви про їх перегляд, подавати на них заперечення;

7) отримувати роз'яснення щодо порядку підготовки та використання досудової доповіді, відмовлятися від участі у підготовці досудової доповіді;

8) брати участь у підготовці досудової доповіді, надавати представнику персоналу органу пробації інформацію, необхідну для підготовки такої доповіді, ознайомлюватися з текстом досудової доповіді, подавати свої зауваження та уточнення.

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

6. Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____

(підпис, ініціали, прізвище)

16 год. 04 хв. «31» березня 2023 року

Захисник _____

(підпис, ініціали, прізвище)

Повідомлення про підозру вручив, права роз'яснив:

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу

УСБУ в Полтавській області

капітан юстиції

Вадим ГОРБОВСЬКИЙ